

Zaak C-153/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

5 maart 2021

Verwijzende rechter:

Tribunal administratif (Luxemburg)

Datum van verwijzingsbeschikking:

1 maart 2021

Verzoekende partijen:

A

B

C, wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders

Verwerende partij

Ministre de l'Immigration et de l'Asile

Tribunal administratif du Grand-Duché de Luxembourg

(bestuursrechter, Groothertogdom Luxemburg)

2e kamer

Beschikking

I. Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

- 1 A en B hebben beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen een besluit dat op 8 december 2020 door de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: „minister”) is vastgesteld en waarbij het verzoek om internationale bescherming van hun minderjarig kind C niet-ontvankelijk is verklaard en hun is bevolen het grondgebied te verlaten.

II. Relevante bepalingen

1. *Internationaal recht en Unierecht*

- 2 Artikel 24 („De rechten van het kind”) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) bepaalt:

„[...]”

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

[...]”

- 3 Artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU¹ bepaalt:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.

2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

[...]”

- 4 Artikel 33, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU² bepaalt:

„De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend; [...]”

- 5 Artikel 21, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013³ (hierna ook: „Dublin III-verordening”) bepaalt:

¹ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (PB 2011, L 337, blz. 9).

² Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming) (PB 2013, L 180, blz. 60).

³ Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

„De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.

[...]”

- 6 Ten slotte beroepen partijen zich ook op artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden) en op richtlijn 2008/115/EG⁴.

2. Nationaal recht

- 7 De loi du 18 décembre 2015 relative à la protection internationale et à la protection temporaire (wet van 18 december 2015 inzake internationale en tijdelijke bescherming) (gepubliceerd in Mémorial A255 van 28 december 2015; hierna: „wet van 18 december 2015”) bepaalt:

„Artikel 5:

Een minderjarige die geen handlichting heeft mag een verzoek om internationale bescherming indienen via zijn ouders of andere volwassen gezinsleden of een volwassene die de ouderlijke macht over hem uitoefent of een ad hoc benoemde voogd.”

„Artikel 28:

[...]

2. Met uitzondering van de gevallen waarin een aanvraag overeenkomstig lid 1 niet wordt onderzocht, kan de minister de aanvraag niet-ontvankelijk verklaren, zonder na te gaan of aan de voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming is voldaan, indien:

- a) een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming heeft toegekend; [...]”

van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180, blz. 31).

⁴ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008, L 348, blz. 98).

III. Feiten en voorgeschiedenis van de procedure

- 8 A en B, die de Syrische nationaliteit hebben, hebben op 16 november 2018 voor henzelf en hun minderjarige kinderen internationale bescherming in Griekenland verkregen. Op 17 december 2019 hebben zij voor henzelf en hun kinderen een verzoek om internationale bescherming in het Groothertogdom Luxemburg ingediend. Op 27 januari 2020 hebben zij voor hun inmiddels in het Groothertogdom Luxemburg geboren kind C een verzoek om internationale bescherming ingediend.
- 9 Op 11 februari 2020 hebben de Luxemburgse autoriteiten de Griekse autoriteiten verzocht om A en B en hun minderjarige kinderen op grond van richtlijn 2008/115/EG naar Griekenland te laten terugkeren, een verzoek dat door de Griekse autoriteiten op 12 februari 2020 is ingewilligd.
- 10 Bij besluit van 13 februari 2020 heeft de minister de verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 28, lid 2, onder a), van de wet van 18 december 2015, aangezien verzoekers in Griekenland de vluchtelingenstatus genoten, en heeft hij hun opgedragen het grondgebied te verlaten.
- 11 Op 4 maart 2020 hebben verzoekers beroep tot nietigverklaring van het besluit van 13 februari 2020 ingediend.
- 12 Bij uitspraak van 3 augustus 2020 heeft de tribunal administratif (bestuursrechter) dit beroep verworpen, behalve waar het gaat om het kind C. De gronden van dit vonnis luiden onder meer als volgt:

„[...] uit het zaakdossier komt nergens naar voren dat aan het kind [C] op de dag dat de minister het besluit heeft genomen, te weten 13 februari 2020, door de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus was verleend. In hun e-mail van 12 februari 2020 geven de Griekse autoriteiten immers precies aan dat [zij] op grond van artikel 6 van richtlijn 2008/115/EG alle gezinsleden... op hun grondgebied toelaten, waarbij zij als reden aangeven dat aan de gezinsleden ‚1-7‘, namelijk alle gezinsleden... behalve [kind C] – aangezien die laatste de achtste is van de lijst –, de vluchtelingenstatus is verleend. Overigens merkt de gemachtigde van de regering in zijn verweerschrift uitdrukkelijk op dat het kind [C] nog niet officieel de vluchtelingenstatus geniet en dat deze pas bij terugkeer naar Griekenland aan het kind zal worden verleend, wanneer de administratieve stappen daarvoor zijn genomen. Daarom moet het kind [C] geacht worden geen internationale bescherming te genieten, maar worden beschouwd als een persoon die om internationale bescherming verzoekt, nu de overheid verder geen rechtsgrondslag geeft ter staving van haar stellingen dat een kind automatisch de vluchtelingenstatus wordt toegekend wanneer zijn ouders die status verkrijgen. [...] het litigieuze besluit moet, voor zover het gaat om [het kind C], nietig worden verklaard [...]”

De tribunal administratif heeft andere middelen, waarin verzoekers problemen van materiële en medische aard naar voren brachten, alsook het risico dat zij in Griekenland te maken krijgen met levensomstandigheden die als een menonwaardige en vernederende behandeling beschouwd kunnen worden, afgewezen.

- 13 Op 27 augustus 2020 hebben de Griekse autoriteiten bevestigd dat de acht gezinsleden op het Griekse grondgebied zullen worden teruggenomen en dat het kind C bij aankomst en na registratie dezelfde verblijfstitel zal verkrijgen als die van de andere gezinsleden en dezelfde voordelen zal kunnen hebben als die welke zijn toegekend aan personen die internationale bescherming in Griekenland genieten.

De e-mail van de Griekse autoriteiten luidt als volgt:

„As already mentioned in your email, the competent national authorities have conceded in readmitting the... family of Syrian nationals (all 8 members), according to art. 6 of Directive 2008/15/EC, on the grounds that all family members, with the exception of the minor [C], born in Luxemburg on..., were granted refugee status by the Greek Asylum Authorities and provided with residence permits valid from... to...

With reference in particular to the [latter], [C], we would like to inform you that as family member of beneficiary of international protection, he shall receive, upon the arrival of the family to Greece, at the request of his parents and the production of the child's birth certificate, a residence permit with the duration of the validity of the permit of the beneficiary, and shall be entitled to all the benefits referred to in Articles 24 to 35 of the Directive 2011/95/EU, in line with the national legal framework [...]

- 14 Bij besluit van 8 december 2020 (hierna: „bestreden besluit”) heeft de minister het verzoek om internationale bescherming van het kind C niet-ontvankelijk verklaard, omdat het in Griekenland de vluchtelingenstatus had. De motivering van dit besluit luidt als volgt:

„[...] er moet op worden gewezen dat de verzoeken om internationale bescherming van het gehele gezin bij ministerieel besluit van 13 februari 2020 niet-ontvankelijk zijn verklaard, omdat U in Griekenland internationale bescherming geniet.

[...]

Aangezien de Tribunal administratif heeft besloten alleen het onderdeel van het ministeriële besluit betreffende Uw zoon [C] nietig te verklaren, moet worden benadrukt dat het besluit waarbij de door de zeven andere leden van Uw gezin ingediende verzoeken om internationale bescherming, niet-ontvankelijk zijn verklaard, kracht van gewijsde heeft gekregen en thans ten uitvoer kan worden gelegd.

Niettemin zij in herinnering gebracht dat de Griekse autoriteiten op 12 februari 2020 voor het eerst aan de Luxemburgse autoriteiten hebben bevestigd dat zij een verblijfsvergunning aan Uw zoon zullen verstrekken bij Uw terugkeer naar Griekenland.

Op 27 augustus 2020, [...] hebben de Griekse autoriteiten met betrekking tot Uw in Luxemburg geboren zoon aangegeven dat aan hem dezelfde verblijfstitel zal worden verstrekt als die van u en dat hij overeenkomstig de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU alle voordelen zal hebben die aan de vluchtelingenstatus in Griekenland verbonden zijn.

Ten slotte hebben de Griekse autoriteiten op 4 november 2020 in het kader van een op grond van de Dublin III-verordening aan hen gericht verzoek tot overname met betrekking tot alleen Uw zoon [C] opnieuw bevestigd dat [C] bij Uw aankomst in Griekenland alle aan de vluchtelingenstatus verbonden rechten zal hebben en wel op enkel verzoek van zijn ouders. Griekenland heeft overigens geweigerd Uw zoon op grond van de Dublin III-verordening over te nemen, aangezien U reeds de vluchtelingenstatus heeft en [de terugkeer] naar Griekenland voor het gehele gezin waaronder ook [C] al is ingestemd.

[Bijgevolg] is [krachtens artikel 28, lid 2, onder a), van de wet van 18 december 2015] het verzoek om internationale bescherming van Uw zoon [C] eveneens niet-ontvankelijk [...].

Bovendien is het uiteraard in het belang van het kind, en dus in het belang van [C], om bij zijn ouders te wonen en op te groeien, meer precies om de eenheid van het gezin in stand te houden. U bent echter nu juist verplicht het grondgebied te verlaten om naar Griekenland te gaan en het is daarom duidelijk in het belang van [C] om bij zijn ouders te blijven en U te vergezellen bij uw verwijdering naar Griekenland, te meer daar de Griekse autoriteiten [C] formeel en uitdrukkelijk hebben gegarandeerd dat hij de rechten heeft die inherent zijn aan de hoedanigheid van een persoon die internationale bescherming geniet.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uit de in ons bezit zijnde gegevens niet blijkt dat U of Uw zoon een menonwaardige en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, te vreezen heeft.

[...]”

- 15 Op 28 december 2020 hebben verzoekers bij de tribunal administratif beroep tot nietigverklaring van dit besluit ingesteld.

IV. Bespreking

1. Argumenten van verzoekers

- 16 Verzoekers stellen dat zij Syriërs met de Koerdische etniciteit zijn. In Griekenland hebben zij niet de door hen gezochte bescherming en veiligheid gevonden. Zij hebben als personen die om internationale bescherming verzochten, te maken gekregen met uiterst primitieve huisvesting en toen hun deze internationale bescherming is toegekend, hebben zij ieder recht op huisvesting verloren. Zij hebben in dermate armoedige omstandigheden geleefd dat zij de vuilnisbakken van restaurants hebben moeten doorzoeken om daarin voedsel te vinden. Hun kinderen zijn niet naar school gegaan. Zij zijn het slachtoffer geweest van agressie omdat zij tot de Koerdische bevolkingsgroep behoren. Toen er bij hun kind [D] kanker is vastgesteld, hebben zij het kind mee moeten nemen naar een ziekenhuis op 350 km afstand van hun woonplaats. Bij de behandeling van hun kind, die vele maanden heeft geduurd, hebben zij in parken en bij kennissen moeten slapen. Na maanden te hebben gehoopt een andere huisvesting te verkrijgen terwijl zij vreesden op straat te moeten leven, en omdat B zwanger was, hebben verzoekers besloten naar Luxemburg te komen. Hun kind [D] is bij zijn aankomst in Luxemburg medisch verzorgd, heeft daarna een oncologische begeleiding gekregen en is aan het herstellen.
- 17 Rechtens beroepen verzoekers zich op schending van artikel 28, lid 2, onder a) van de wet van 18 december 2015, waarbij artikel 33, lid 2, onder a) van richtlijn 2013/32 in nationaal recht is omgezet. Het geval van hun zoon valt niet onder deze bepaling, die enkel van toepassing is wanneer de betrokkene internationale bescherming heeft gekregen. Overigens is er geen enkel bewijs dat die bescherming hem bij zijn aankomst in Griekenland zal worden toegekend, aangezien aan het verlenen van een verblijfstitel de voorwaarde is verbonden dat door hen zelf stappen worden gezet. Zelfs al aangenomen dat zij de noodzakelijke stappen zetten, hebben de Griekse autoriteiten voorts geen expliciete toezegging gedaan dat zij deze status zullen verlenen, maar hebben zij enkel gewag gemaakt van de mogelijkheid om rechten te verkrijgen die inherent zijn aan de hoedanigheid van een persoon die internationale bescherming geniet. Ten slotte komt de verwijdering van C naar Griekenland erop neer dat ieder nuttige werking wordt ontnomen aan de rechten die voortvloeien uit zijn hoedanigheid als persoon die om internationale bescherming verzoekt, met name het recht op een individueel onderzoek van zijn verzoek.
- 18 Voorts schendt het bestreden besluit artikel 21, lid 1, van de Dublin III-verordening, aangezien de minister de terugzending van het kind C op basis van die verordening had moeten beoordelen, aangezien dit kind in Griekenland geen internationale bescherming geniet, maar enkel wordt beschouwd als een persoon die om internationale bescherming verzoekt.
- 19 Verzoekers beroepen zich op de schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, aangezien Griekenland „het typische voorbeeld van structurele

tekortkomingen” is. Op dit punt voeren zij het arrest van 21 januari 2011, M.S. S. tegen België en Griekenland (CE:ECHR:2011:0121JUD003069609) aan, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft geoordeeld dat de opvangvoorzieningen van personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken een behandeling vormen die in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest. Ook beroepen zij zich op dit punt op de arresten van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim e.a. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219) en Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218).

- 20 Voorts is het bestreden besluit in strijd met artikel 24 van het Handvest. Het is in het belang van C dat zijn verzoek in Luxemburg wordt onderzocht. De minister motiveert niet dat zijn besluit evenredig is. In het arrest van 21 december 2001, Şen tegen Nederland (CE:ECHR:2001:1221JUD003146596), heeft het EHRM geoordeeld dat bij de afweging van de publieke belangen tegen het belang van het kind rekening moet worden gehouden met drie factoren: de leeftijd van het kind, de situatie in het land van herkomst en de mate waarin het kind afhankelijk is van zijn ouders. Het EHRM heeft deze aanpak nader gepreciseerd in het arrest van 3 oktober 2014, Jeunesse tegen Nederland (CE:ECHR:2014:1003JUD001273810). Het is in het belang van C om met zijn familie in Luxemburg te blijven. Verzoekers beroepen zich op dit punt op de kwetsbaarheid van de andere gezinsleden, de trauma's die door een verandering van omgeving bij hun kinderen kunnen ontstaan en de materiële ontberingen waaraan het hele gezin in Griekenland wordt blootgesteld. Ten slotte bestaat volgens verzoekers het gevaar van schending van artikel 4 van het Handvest dat zich voordoet juist doordat zij worden uitgezet. Zij beroepen zich dienaangaande op het arrest van 16 februari 2017, C. K. e.a. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 68), waarin het Hof heeft geoordeeld dat lijden dat wordt veroorzaakt door een natuurlijk optredende lichamelijke of geestelijke ziekte onder artikel 3 EVRM kan vallen als dat lijden wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een handelwijze waarvoor de overheid verantwoordelijk kan worden gehouden.
- 21 Ten slotte dienen aan het Hof prejudiciële vragen te worden voorgelegd, die als volgt kunnen worden geformuleerd:

„1. Staat artikel 33, lid 2, onder a) van [richtlijn 2013/32/EU] een lidstaat toe om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, omdat een andere lidstaat hem de verzekering geeft dat hij de betrokken persoon een verblijfsvergunning zal verlenen alsmede de in de artikelen 24 tot en met 35 van [richtlijn 2011/95/EU] gewaarborgde rechten, mits deze persoon de noodzakelijke formaliteiten verricht?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet c.q. kan het besluit om artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU al dan niet op een kind toe te passen, buiten toepassing worden gelaten op grond van het internationale recht inzake de rechten van het kind, met name het Internationale Verdrag inzake de

rechten van het kind en de rechtspraak van het Comité voor de rechten van het kind?”

2. Argumenten van de minister

- 22 De minister vordert dat het beroep wordt verworpen. Ten eerste is het bestreden besluit gebaseerd op artikel 28, lid 2, onder a), van de wet van 18 december 2015. Het is niet zo dat deze bepaling niet toegepast kan worden enkel omdat het kind in Griekenland nog niet officieel internationale bescherming geniet, een bescherming die de Griekse autoriteiten hem eenvoudigweg niet hebben kunnen geven, omdat hij zich op Luxemburgs grondgebied bevindt. Voorts hebben de Griekse en Luxemburgse autoriteiten terdege rekening gehouden met de belangen van het kind. Omdat A en B in Griekenland internationale bescherming genieten, hebben hun kinderen, ook al zijn zij geboren na het verkrijgen van deze status, de facto dezelfde bescherming. De Griekse autoriteiten hebben immers uitdrukkelijk erkend dat C geen persoon is die om internationale bescherming verzoekt, maar dat C die bescherming geniet en dat zijn ouders eenvoudigweg zijn bestuursrechtelijke situatie moeten regulariseren. De Griekse autoriteiten hebben het door de Luxemburgse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening ingediende verzoek tot overname van het kind C afgewezen, omdat het kind beschouwd moet worden als een persoon die internationale bescherming geniet. De minister verwijst daarvoor naar de e-mails van de Griekse autoriteiten van 4 november 2020 en van 27 augustus 2020. In die laatste e-mail verwijzen zij naar de rechten die zijn toegekend aan een persoon die internationale bescherming geniet, en naar de bepalingen van richtlijn 2011/95, hetgeen zou aantonen dat zij C beschouwen als een persoon die internationale bescherming geniet.
- 23 In de tweede plaats heeft de minister terecht een eerste besluit voor het gehele gezin genomen ter voorkoming dat het beginsel dat het belang van het kind vooropstaat, wordt geschonden. Het is niet in het belang van C om op het Luxemburgse grondgebied te blijven, maar wel om zijn familie te vergezellen naar Griekenland, waar al zijn andere gezinsleden internationale bescherming genieten. In de nationale rechtspraak wordt bevestigd dat het lot van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige kind, ook al is het in Luxemburg geboren, dat van het verzoek van zijn ouders volgt.
- 24 Wat het middel betreft dat is gebaseerd op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, verwijst de minister naar de uitspraak van de tribunal administratif van 3 augustus 2020, waarin is geoordeeld dat verzoekers bij terugkeer naar Griekenland niet het gevaar lopen om te worden behandeld op een wijze die in strijd is met deze bepalingen. Er is geen enkel serieus argument op grond waarvan kan worden aangenomen dat het kind C eventueel persoonlijk het gevaar van een dergelijke behandeling kan lopen.

V. Beoordeling van de verwijzende rechter

- 25 In wezen wordt met de tweede door verzoekers voorgestelde vraag gevraagd of in casu een besluit waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, in overeenstemming is met artikel 24 van het Handvest, dat het beginsel dat het belang van het kind vooropstaat, in het Unierecht verankert.
- 26 De tribunal herinnert aan zijn uitspraak van 3 augustus 2020, waarin hij heeft vastgesteld dat op de dag dat het ministeriele besluit van 13 februari 2020 is genomen, uit niets bleek dat de Griekse autoriteiten aan het kind C de vluchtelingenstatus hadden verleend en evenmin dat de vluchtelingenstatus automatisch aan een kind wordt toegekend wanneer zijn ouders deze status verkrijgen.
- 27 In het arrest van 4 oktober 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punt 68), heeft het Hof geoordeeld: „Opgemerkt zij dat richtlijn 2011/95 niet voorziet in een dergelijke uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”
- 28 Bijgevolg verkrijgen de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, niet automatisch dezelfde status, hoewel zij in praktijk toegang hebben tot dezelfde voordelen als degene die deze bescherming geniet.
- 29 De Griekse autoriteiten erkennen in hun e-mail van 27 augustus 2020 dat het kind C geen internationale bescherming in hun land geniet, en wijzen erop dat dit kind een verblijfstitel, alsmede de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95 genoemde voordelen zal kunnen verkrijgen, mits zijn ouders daarom verzoeken en zij een geboortecertificaat van hun kind overleggen.
- 30 Voorts wijst niets erop dat naar Grieks recht de vluchtelingenstatus automatisch wordt verleend aan minderjarige kinderen van personen die internationale bescherming genieten. De Griekse autoriteiten preciseren enkel dat het kind dezelfde voordelen zal kunnen krijgen als die welke aan zijn ouders zijn toegekend, zonder uitdrukkelijk aan te geven dat hem de vluchtelingenstatus zal worden verleend.
- 31 Bij een strikte toepassing van artikel 28, lid 2, onder a), van de wet van 18 december 2015 kan de minister dus niet het bestreden besluit vaststellen. De Griekse autoriteiten hebben het kind C namelijk niet de vluchtelingenstatus

verleend en blijkens hun e-mail van 27 augustus 2020 overwegen zij niet om hem die status bij zijn aankomst op hun grondgebied toe te kennen. Zij verwijzen immers uitsluitend naar de voordelen die zijn toegekend aan de personen die internationale bescherming genieten.

- 32 In de zaak Bundesrepublik Deutschland (C-720/20) luidt de vierde prejudiciële vraag die aan het Hof is voorgelegd als volgt: „Kan [...] jegens een minderjarig kind dat in een lidstaat om internationale bescherming heeft verzocht, een besluit van niet-ontvankelijkheid overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU [...] in analoge toepassing ook dan worden genomen, als weliswaar niet het kind zelf, maar wel zijn ouders in een andere lidstaat internationale bescherming genieten?”
- 33 Anders dan de Duitse autoriteiten die in die zaak een besluit hebben genomen op grond van de Dublin III-verordening, hebben de Luxemburgse autoriteiten in deze zaak een besluit genomen op grond van artikel 28, lid 2, onder a), van de wet van 18 december 2015, waarbij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 in nationaal recht is omgezet.
- 34 De Griekse autoriteiten verzekeren dat het kind C bij zijn aankomst in Griekenland dezelfde voordelen zal hebben als die welke zijn toegekend aan zijn gezinsleden, die allen een vluchtelingenstatus in dit land hebben. Aangezien de minister het bestreden besluit heeft onderbouwd met het feit dat het kind C de aan deze status verbonden voordelen zal krijgen, dienen de woorden „*internationale bescherming heeft toegekend*” in artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 23 van richtlijn 2011/95, betreffende de instandhouding van het gezin, en met artikel 24 van het Handvest, te worden uitgelegd.

VI. Motivering van de verwijzing

- 35 De nationale rechter is verplicht zorg te dragen voor de volle werking van de bepalingen van Unierecht, waarbij hij zo nodig iedere bepaling van nationaal recht buiten toepassing laat.⁵
- 36 In casu doet de tribunal administratif in laatste aanleg uitspraak. De tribunal moet de woorden „*internationale bescherming heeft toegekend*”, die staan in artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32, uitleggen. Aangezien de andere door verzoekers aangevoerde middelen slechts van belang zijn indien de minister het bestreden besluit kan onderbouwen met artikel 28, lid 2, onder a), van de wet van 18 december 2015, waarbij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 in nationaal recht is omgezet, is deze uitlegging voor de tribunal noodzakelijk om uitspraak te doen.

⁵ Arrest van 9 maart 1978, Simmenthal (106/77, EU:C:1978:49).

VII. Prejudiciële vraag

- 37 De tribunal administratif verzoekt het Hof van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Kan artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in samenhang met artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en met artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in die zin worden uitgelegd dat het verzoek om internationale bescherming dat de ouders namens hun minderjarige kind hebben ingediend in een andere lidstaat (in casu Luxemburg) dan de lidstaat die eerder alleen aan de ouders en broers en zusters van het kind internationale bescherming heeft verleend (in casu Griekenland), niet-ontvankelijk mag worden verklaard, op grond dat de autoriteiten van het land dat aan die ouders, broers en zusters, vóór hun vertrek en vóór de geboorte van het kind, internationale bescherming heeft verleend, verzekeren dat dit kind bij zijn aankomst en bij de terugkeer van de overige gezinsleden, een verblijfstitel en dezelfde voordelen zal kunnen verkrijgen als die welke worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten, maar zij echter niet stellen dat aan het kind een eigen status van internationale bescherming zal worden toegekend?